

ΔΕΥΚΑΣ Η ΣΑΠΦΩ.

Τῆς Ἀσιάτιδος Αἰολίδος
 Εἰς τὰς ἀκτὰς, καὶ εἰς σέ, τὸ εἶδος
 Καλὴ ἐπίσης, ὦ Ἴωνία,
 ἱερῶν ἔσται ποτὲ χορεία
 Ἄουδῶν, μέλος διὰ στομάτων
 Κάλιστον πνέουσα ἀθανάτων,
 Ὡς μελαμφύλλων ἐντὸς δενδράνων
 Μουσικῶν ἀμιλλαι ἀκιδόνων.
 Ἀλλὰ εἰς πάθος, εἰς πῦρ, εἰς γόους
 Λιγεῖς, εἰς ἔρωτας πυριπνούς,
 Πολὺ τοὺς ἄλλους ἐνίκα μία
 Πάντας, ἡ θήλεια ἡ Λαεβία.
 Τοῦ θνητοῦ μέρους καὶ ἐπιγείου
 Αὐτῆς τὰ κάλλη, ὡς ἡφαιστείου
 Ἰπ' ὄρους θάλλοντες ἦσαν κῆποι
 Ἰφ' οὗς ὁ ἔρωσ ἐμυδροκτύπει.
 Ῥυθμὸς ὁ θρῆνος ἦν ἡ θερμὸς τῆς,
 Καὶ ἄρμονία ὁ στεναγμὸς τῆς
 Ἄλλ' ἄρμονία, ρυθμὸς, ὁποῖος
 Ἢ δὲν ἀκούεται, ἡ σπανίως.
 Δίς, τρίς εὐδαίμων ὁ αἶων, ὅστις,
 Ἀνταναγασθεὶς ἐκ τῆς λάμψεώς τῆς,
 Νὰ εἴπῃ δύναται φιλοτίμου
 Πλήρης μανίας, Εἶν' ἰδική μου!
 Ἄλλὰ ἐκείνη, φεῦ! ἐν ἀνίαις,
 Κ' ἐν κατασχύνη καὶ ἐν μανίαις,
 Οἰκτρά καὶ μόνῃ ἀπὸ τοῦ βράχου
 Τούτου, ἐντὸς τοῦ πολυταράχου
 Ἐπιπτε κύματος πελαγίου,
 Πολυταράχου ἔρμαιον βίου.
 Ἐκεῖ ἡ θάρβιτος συνετρίβη
 Κ' ἡ ἀοιδὸς, κ' ἡ ματαία ἦθη,
 Κ' ὁ δεινὸς ἔρωσ μετ' τὴν καρδίαν,
 Καὶ ἡ πνοὴ μετ' τὴν ἄρμονίαν.
 Καὶ τώρα ὅταν φαιδρὰ γαλήνη
 Τὰ γλαυκὰ κύματα ἀπαλίνῃ,
 Εἰς τὸ ῥεμβάζον ὄμμ' ἀνατέλλει
 Πολλάκις ὡς τις λευκὴ νεφέλη,
 Ἄμυδροὶ ἄμορφοι χαρακτήρες,
 Σκια ἑλεφάρων, εὐπήχεις χεῖρες,
 Μέλαινα κόμαι περὶ αὐχένα
 Λευκόν, πλὴν ὅλα συγκεχυμένα,
 Ὀμίχλη, εἶδωλον ἐκ δακρῶν,
 Σχῆμα ἀμφίβολον, τὸ ὁποῖον
 Ἐν βλέμμα δεύτερον ἀσανίζει,
 Καὶ πάλιν ἄλλο ἐπανακτίζει.
 Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ γελῶσα
 Δακρῶν εἶναι κάλη, ὅποσα
 Ἐρρέυσαν ἐκπαλαι εἰς τὸ κύμα,
 Τῆς πολυτλήμονος κόρης μνήμα,
 Ὅποσα ἔρρέυσαν, καὶ θὰ ρέουν
 Ἐνόσφ ναῦται τὸν πάντων πλέουν,
 Καὶ ἀτενίζου πρὸς τὴν Λευκάδα
 Τὴν θαλασσοἄρεκτον Ναϊάδα.
 Καὶ τῆς ἐμῆς καρδιοδονήτου
 Στεναγμὸς ἐπνευσεν εἰς θαρβίτου,
 Καὶ ἀνεμίχθη μετ' τοὺς ἀέρας,
 Ἄσθενές Μούσης ἀδελφῆς γέρας.

Ι. Δ. ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑΣ.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ.

ὑπό τιος νέου Πυθαγορικοῦ.

Ὁ Δαρβίνος ἔψαλέ ποτε μετ' ἐμὸν ὕφος τοὺς ἔρωτας τῶν φυτῶν, ὁ δὲ Θωμᾶς Μοῦρ, μετ' ἡμᾶς οὐχ ἤττον μελισταγῆ ὑμνησε τοὺς τῶν Ἀγγέλων τὸ θέμα μου ἀφορᾷ εὐγενέστερον καὶ δυσκολώτερον ἀντικείμενον, καθότι προτίθεμαι νὰ πανηγυρίσω τοὺς ἔρωτας τοῦ πολυμαθεστάτου Δ-Δ, Καθηγητοῦ τῆς Ἠθικῆς Φιλοσοφίας παρὰ τῷ ἐν Γοττίνγῃ Πανεπιστημίῳ. — Ὁ λόγιος οὗτος ἦν ἐκ τῶν ἐμβριθεστέρων μεταφυσικῶν, τοσοῦτον, ὥστε αἱ ἀγορεύσεις καὶ οἱ λόγοι του ἦσαν καὶ εἰς ἑαυτὸν ἐνόητε ἀκατάληπτοι. Τοῦτο ὅμως ἀντὶ νὰ ἐλαττώγῃ, ἤξανε ἐπὶ μάλλον τὴν ἀξίαν των, διότι τοὺς ἀπεδείκνυε πλήρεις θαυμάσιας σκέψεως· καὶ ὁσάκις ἀπήγγελλον αὐτοὺς σοφῶς, οἱ ἀκροῶμενοι ἠτένιζον μετ' ἐκπληξέως καὶ θαυμασμοῦ, πάντες δὲ ἐτίμων τὸν ἄνδρα, ὡς τὸν ἐπιφανέστερον φιλόσοφον οὐ μόνον τῆς Γοττίνγης, ἀλλὰ καὶ ἀπάσης τῆς Γερμανίας, μηδ' αὐτοῦ τοῦ Καντίου ἐξαιρουμένου.

Ὁ Δ-Δ ἦτο μικρὸς τὸ ἀνάστημα, ἡδύς, φενακοφῶρος, ἐρυθρόρριν, ἀνὴρ ἐξικοντούτης, καὶ ἀγαμος περιπλέων. Ἦτο σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ἔνεκα τῆς ἀξίας ταύτης ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μὲν πῖλον χαμηλὸν τρίπτυχον, περὶ τὸ στήθος του δὲ πολυτελῆ τενίαν, λεῖου μεταξοπίλου, εἰς δὲ τὴν δεξιᾶν ἐκράτει μακρὰν ἐπαργυρωμένην ῥάβδον, μεθ' ἧς ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω, βρενθυόμενος μετὰ μεγίστης ἀξιοπρεπείας. — Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θαυμάσῃ τις ἐὰν οἱ φοιτηταὶ τὸν ἐσέβοντο, — ἐὰν ἤγγιζον τὸν πῖλον αὐτῶν ὁσάκις τὸν ἀπῆντων, — ἐὰν ἠκροῶντο κερηνότες καὶ ἐκθαμβοὶ τὰς ἀπαγγελίας του, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐὰν ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς τὸν περινοῦστερον τῆς Γοττίνγης, — ἄρα τῆς Γερμανίας, — ἄρα τῆς Εὐρώπης. — Τὸ φρόνημα τοῦτο δὲν ἦν ἀπλῶς τῶν σπουδαστῶν μόνον· τὸ συνηθάνετο, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ ἴδιος, θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ἐν τῶν μεταφυσικῶν στοιχείων τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, ἐφάμιλλον τοῦ Λωκίου, τοῦ Καντίου, τοῦ Βάκωνος, τοῦ Λεϊβνίτιου καὶ τοῦ Ἑλβετίου, ἂν ὄχι ἀνώτερον τούτων.

Ὁ Δ-Δ λοιπὸν, ἐπὶ ἡμῶν περίπου αἰῶνα, τοῦτέστι ἀπὸ τοῦ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐνησχολήθη τοσοῦτον εἰς τὴν σπουδὴν, ὥστε δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ δοθῇ εἰς ἄλλο τί. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐμελέτησεν ἀπάσης τὰς ἐπιστήμας, ἀθρωπίνας τε καὶ θείας. Τὰ συγγράμματα τοῦ Νεύτωνος, Εὐλέρου καὶ Λαγράγγου, ἦσαν οἰκεία εἰς αὐτὸν ὡς οἱ οἰκειότεροι τύποι. — Ἦν δεινὸς εἰς τὴν θεολογίαν, εἰς τὴν ἠθικὴν, εἰς τὰς φυσικὰς Ἐπιστήμας, εἰς τὴν Ὑδροστατικὴν καὶ τὴν Πνευματικὴν, τὴν Φιλοσοφίαν, τὴν Κριτικὴν, Ἀστρονομίαν, Γεωγραφίαν, καὶ Φυσικὴν Ἱστορίαν. Τὸν Ὀμηρον, τὸν Θουκυδίδην, Στράβωνα, Ἡρόδοτον, Οὐιγγίλιον, καὶ ἄλλους εἰκοσιτῶν κλασικῶν, εἶχεν ἀποστηθίσει, οὐχ ἤττον δὲ τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλην καὶ Ἄριστους. . . . ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦν ὁ πολυμαθέστερος τῆς Γοττίνγης, ὁ μεταφυσικὸς τῆς Γερμανίας φωστῆρ, καὶ τὸ θαῦμα τοῦ Πανεπιστημίου. — Ἦτος, — μάλιστα ἀνώτερος τοῦ Λωκίου, Καντίου, Βάκωνος, Λεϊβνίτιου, Ἑλουτίου καὶ λοιπῶν. . . .